

Podchów narybku węgorza (*Anguilla anguilla*) w systemie recykulacyjnym – opis przypadku

Bożena Szczepkowska, Mirosław Szczepkowski, Michał Kozłowski, Iwona Piotrowska

Zakład Hodowli Ryb Jesiotrowatych, Instytut Rybactwa Śródlądowego w Olsztynie

W poniższej pracy opisaliśmy wyniki podchowu narybku węgorza (*Anguilla anguilla*) w podchowalni wykorzystywanej głównie do podchowu koregonidów (*Coregonus* sp.). Narybek węgorza o średniej masie ciała 0,2 g, pochodził z transportu przejętego na granicy jako próba przemytu. Przed obsadzeniem ryb w podchowalni dokonano szeregu przystosowań polegających m.in. na zainstalowaniu w basenach podchowowych dodatkowych zabezpieczeń krawędzi basenów przed ucieczką narybku po ścianach, przygotowaniu specjalnych leżaków, służących do karmienia i późniejszego odpoczynku najedzonych ryb oraz zaciemnieniu pomieszczenia. W żywieniu wstępnym zastosowano mrożoną ikrę dorsza (*Gadus morhua*), a następnie pasze komponowane. Narybek karmiono ręcznie początkowo w odstępach co 8 godzin, następnie co 6 i co 4 godziny. Około 10 minut przed planowanym żywieniem włączano oświetlenie hali podchowowej i wyłączano je po zakończeniu karmienia. Podchów trwał ogółem 77 dni, w tym czasie średnia masa ciała ryb wzrosła z 0,20 do 0,93 g. Stwierdzono typowe dla tego gatunku znaczne zróżnicowanie wielkości podchowiwanych ryb, średnia masa ciała w poszczególnych basenach mieściła się w zakresie od 0,62 do 1,67 g. Nie obserwowano istotnych problemów zdrowotnych, poza okresem bezpośrednio po transporcie ryb, kiedy u części osobników stwierdzono występowanie pleśniawki w różnych miejscach ciała: na głowie, ogonie i po bokach ciała. Było to prawdopodobnie związane z postępowaniem z rybami na przejściu granicznym: zmianami temperatury, ważeniem ryb, późniejszym transportem. Przeżywalność w okresie podchowu wyniosła 68,5%. Całkowity współczynnik pokarmowy pasz (uwzględniający zarówno skarmioną paszę i ikrę dorsza) wyniósł 2,46. Współczynnik pokarmowy samej paszy komponowanej, to jest w okresie gdy ryby żywiono wyłącznie paszą, różnił się znacznie w poszczególnych basenach i wyniósł od 1,11 w grupach szybciej rosnących do 1,87 w grupach wolno rosnących. Narybek węgorza okazał się odporny na niesprzyjające warunki środowiskowe (azot amonowy i azotyny), co było kluczowe w początkowym okresie podchowu. Do najważniejszych warunków powodzenia podchowu należy również zaliczyć bardzo dokładne zabezpieczenie basenów przed ucieczką ryb, a zwłaszcza ich górnych krawędzi.